

М?шһүр Жүсіп Көпейұлы

Миғраж

Мәшһүр Жүсіп Көпейұлы

Миғраж

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22579222

МИҒРАЖ:

Содержание

МИГРАЖ	4
Конец ознакомительного фрагмента.	10

МӘШҺҮР ЖҮСІП КӨПЕЙҰЛЫ МИҒРАЖ

МИҒРАЖ

(екінші нұсқа)

МӘШҺҮР ЖҮСІП КӨПЕЙҰЛЫ

(1858–1931)

Бисмилла – Хақтың аты, сөздің басы,
Кәріптің, естісе ағар, көздің жасы.
Миғражынан хазіретінің өлең қылып,
Сөйлеген Мәшһүр Жүсіп хикаясы.

Құдайым жарылқай ма, көптен, аздан?!
Ойым бар, келсе күшім, қағба қажыдан.

Қанша сөз, бәрін жазып, тауыса алман,
Азырақ сөз сөйлейін Миғраждан...

Расулат, набуат – қырық та келді.
Өтіпті бұл ортада бір жыл енді.
Айтарға сырын бір күн жан таба алмай,
Күндерде бір күн тұрып бүгілді енді.

Басына, кейін қалған, қайта бардым,
Келгенде осы жерге демімді алдым.
Қаламды қолыма алып: «Жазайын!» – деп,
Кеңестің екпінімен кетіп қалдым.

Өш болып, Әбужаһил оқпен атты,
Кәпірлер ренжітеді Мұхаммедті.
«Сырымды кімге айтамын іштегі?» – деп,
Қасына Қатым диуар келіп жатты.

«Айтамын мен мұңымды кімге енді?
Таппадым халал кісі, халал дінді!».
Таянып уақыты Құптан болған шақта,
Періште ол Жебірейіл жетіп келді:

– Иа, Мұхаммед, Құдайың айтты сәлем,
Жіберді пырақпенен шола саған.
Өзіменен: «Мұңдасып, сырлассын!» – деп,
– Сол достым: «Болсын – дейді, – қонақ маған!».

– Кеудем жарып, жүрегім суырып алды,

Бір алтын легенге соны салды.
Легеннің іші толған ғылым, хикмет,
Тазалап, өз орнына қайта салды.

Алдыма менің келіп пырақ түсті,
– Мінем! – дедім, шегініп, бойын қысты.
Жебірейіл – Жай түр! – дейді, тұрдым, міндім,
Жөнелді мені құстай алып ұшты.

Сол жерге көзі түскен басқан аяқ,
Оңымнан шықты дауыс жақын таяп.
Солымнан бір шыңғырған дауыс шықты,
Қайырылмай, жүре бердім қарамай-ақ.

Алдымнан жетіп келді бір келіншек:
– Жібермес едік, – дейді, – сені білсек.
– Шаршайсың, ол жолменен жүрме, – дейді.
Болмадым, тілін алып, мен еріншек.

Тыңдамай оның сөзін жүре бердім,
Алдымда Жебірейіл бар, соған ердім.
Міндім: «Бисмилла!» – деп, кеш, ерте ме,
Алдына мешіт Ақса жетіп келдім.

Пырақты байлай тастап, үйге кірдім,
Ішіне Құдыс Шариф сәлем бердім.
– Әлгі келе жатқанда дауыстаған,
Оңымнан, һәм солымнан ол кім? – дедім.

– Дауысқа оңнан келген қайырылмадың,
Үмбеттен, бәрекелді, айырылмадың!
Қарасаң, үмбетің жөһит болар еді,
Қайырылып, оның көңілін жай қылмадың!

Солдан келген дауысты қылайын кеп,
Қолдады осы жолы Құдайың көп.
Егер сен мойын бұрсаң ол дауысқа,
Үмбетің қалар еді насырани боп.

– Әкелді екі кесе маған шарап,
Шараптың біреуі – сүт, біреуі – арақ.
Сүтті іштім сол уақытта, арақты ішпей,
Түсіне екеуінің қарап-қарап.

– Сүтті іштің, бәрекелді, тәуір танып,
Тозаққа күймес енді үмбет жанып.
Арақты ішсең, үмбетің ғасыл болып,
Махшарда жүрер еді жазаланып.

Құдысқа тамам аруақ бәрі келді,
Әнбие, Мүрсәл, Нәби және келді.
«Бұл не түн қадір түн бе, барат па»,
Сәруай екі ғалам ханы келді.

Алдынан сәлем айлап келді бәрі,
Бұрынғы өтіп кеткен Мүрсал нәби.
Сол жерде екі ракот намаз оқып,
Бәрінің тақсыр Расул болды имамы.

Бәрінен бұрын келген: ислам мен дін,
Жеті көк, жұмақ, тамұқ ғыфите замин
Харамнан ол Ақсаға барған жерін
Нанбасаң, көрсетейін аятпен мен.

Осындай мазмұнына аят түсті,
Табамын тағы дәлел мұнан күшті.
Періште төрт Мұқараб төрт жағында
Бұл ретпен пайғамбарды алып ұшты.

Һәм Ақсадан жоғары алып кетті,
Соған шейін ол пырақ құрмет етті.
«Миғраж» – деген жарық нұр пайда болып,
Сонымен Мұхаммедті аспанға елітті.

Жебірейіл айғайлайды: – Есік аш! – деп,
– Сенімен кім келеді серіктесіп?
– Мұхаммед келді, – дейді, – бізбен бірге.
Сол жерде сәлем беріп, ашылды есік.

– Мархабат, иа Мыжтафа, хақ Мұхаммед,
Болайық Құдай жазса, біздер де үмбет.
Ашылды әуелгі аспан есіктері,
Тұр екен Адам ата күтіп құрмет.

Ол жерде мен Адамға сәлем бердім,
Кісі екен ұзын бойлы, жүзін көрдім.
– Қош келдің, бақытың ашылсын, балам! – дейді,

Бөгелмей онан өтіп жүре бердім.

Мен міндім Мекайылдің енді үстіне,
Мінген соң, Мекайылнікі жүрмесін бе?!
Екінші көкке жеттік, есік ашып,
Періште онда тұрған бір кішкене.

Басын көрдім, аяғын көре алмадым,
Мен, Мекайыл қалды сонда, жүре алмадым.
Үшінші Исафилге мінгенімде,
Қанеки, онда тоқтап тұра алмадым.

Екінші көкте Жақия, Ғайса тұрған,
Мен сәлем берген шақта мойнын бұрған.
– Қош келдің, жомартым-ай, асқан, – дейді,
Жүруге енді Исафил мойын қойған.

Үшінші жетіп қалдық бізлер көкке,
Тұр екен Жүсіп нәби сонда текке.
Ол жерде Жебірейілге мініп алып,
Бет қойдық тағы да жөнелмекке.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.